Pateix un ictus ingressada al Trueta i no li detecten fins al cap de tres dies

Els familiars van alertar al personal del Trueta de l'afàsia que patia la pacient en diverses ocasions, però no li van donar importància i no li van demanar un TAC fins tres dies després

---

La Montserrat va entrar a Urgències del Trueta el 2 d'octubre amb un infart. Va ser intervinguda per destapar-li una artèria i tot seguit va passar a estar en observació, en una habitació monitorada, ja que la seriositat de la intervenció i la seva edat així ho aconsellaven.Sorprenentment, el divendres 3 i el dissabte 4 ja estava totalment recuperada, parlant lúcidament i tranquil·lament, tant amb les visites com amb tot el personal sanitari que l'atenia. Aviat podia tornar a casa, la dona viu sola i és completament autònoma: fa les feines de la casa, va a comprar i cuina, no només per a ella sinó sovint per a la família que la visita.El matí del diumenge 5, però, les alarmes van saltar. La persona que hores abans estava lúcida, no podia parlar bé ni tampoc raonava com sempre. Els familiars van ser els primers d'alertar de l'afàsia que patia, tant a auxiliars com a infermeres i doctores. La resposta va ser que «la gent gran, ja se sap, als hospitals es sol desorientar, és habitual». Durant tot el diumenge, el dilluns i el matí de dimarts, cada persona que parlava amb la Montserrat detectava l'evident afàsia. Els familiars continuaven insistint al personal, la resposta era sempre la mateixa: la gent gran, ja se sap... Alguna infermera fins i tot va respondre de males maneres a la neta de la Montserrat, que s'hi dirigia plorant: «jo estic molt enfeinada, quan vingui un doctor l'hi expliqui». Dues doctores diferents de Trueta es van limitar a dir-li a la Montserrat que seguís el dit amb la mirada i que fes anar la llengua a un costat i altre. Amb això en van fer preu per descartar l'ictus, sense fer cap TAC.No va ser fins dimarts que algú va demanar fer-li un TAC a la Montserrat (potser la infermera que es va espantar en reconèixer-la i veure com es comunicava, l'única persona que es va estranyar de la situació). Poc després, s'informava els familiars que aquest TAC deixava clar que havia patit un ictus la nit de dissabte, tres dies abans, quan es trobava monitorada i sota observació en una habitació. L'afàsia de la Montserrat la van tenir al davant dels nassos tots els auxiliars, infermeres i doctors que se li van dirigir («és cosa de la gent gran», repetien com un mantra) durant tres dies, però a més van ser alertats repetidament pels familiars que allò no era normal. Per si no fos prou, amb l'operació de cor a què va ser sotmesa (han sabut tots ara), hi ha la possibilitat que algun coàgul dels que es desprenen de l'artèria, es desplaci fins al cervell. Amb totes aquestes dades a la mà, van deixar oblidada la Montserrat, amb un ictus en una habitació d'hospital. Durant tres dies. Fins i tot el dilluns (abans de fer-li el TAC) la cardiòloga que la va visitar ja parlava de donar-li l'alta, perquè «del cor s'ha recuperat perfectament». No importava que no es pogués moure ni fos capaç de mantenir una conversa, no importava que hagués entrat amb el cervell en perfecte estat i ara el tingués danyat: havia d'anar a casa quan encara ni tan sols li havien fet el TAC per comprovar què li passava. «La gent gran, ja se sap...».Una vegada es va saber que el Trueta va ser incapaç de detectar un ictus en una pacient ingressada malgrat tots els indicis que tenia, no va haver-hi ni una sola disculpa, ni un sol «ho sentim molt». La família ha posat el cas en mans d'un bufet d'advocats.Únicament el neuròleg que li va fer finalment el TAC i que cap responsabilitat tenia en tot el que havia ocorregut abans, en saber els detalls repetia una vegada i una altra «em sap molt de greu».- Les primeres 24 hores són bàsiques, quan algú pateix un ictus- va reconèixer.-Ja, doncs resulta que les primeres 24 hores aquesta dona estava en una habitació del Trueta. I les segones 24 hores també. I fins i tot les terceres 24 hores. I ningú va fer res.-Em sap molt de greu.Ara la Montserrat es troba en un centre sociosanitari per fer la rehabilitació. Vol tornar a viure sola i autònoma. Vol mirar de recuperar la parla i la mobilitat, cosa gens fàcil, a 88 anys. Però tossuda, ho és. L'altre dia, amb llàgrimes als ulls, deia a la seva neta:- Jo no en tinc cap culpa i mira com em trobo, i tot perquè els de l'hospital no han fet bé la seva feina. Com s'arregla això, ara?

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona/2025/10/21/pateix-ictus-ingressada-trueta-tres-dies-girona-122821866.html